

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 9, 2023

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:394](#) 14-03-2023

Bewezenverklaring diefstal van Patek Philippe-horloge met geweld in vereniging.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:386](#) 14-03-2023

Bewijsklacht diefstal brandstof met behulp van een tankpas.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:343](#) 07-03-2023

Is vernieling van een al beschadigde ruit mogelijk?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:339](#) 07-03-2023

Meewegen niet ten laste gelegde feiten in strafmaat.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:322](#) 07-03-2023

Kan de gevorderde schade worden aangemerkt als rechtstreekse schade?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:341](#) 07-03-2023

Verontschuldigbare termijnoverschrijding omdat verdachte kort vóór zitting in eerste aanleg in Frankrijk in hechtenis is genomen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:321](#) 07-03-2023

Bewijsklacht medeplegen. Kan medeplegen uit bewijsvoering worden afgeleid, nu daaruit alleen volgt dat verdachte betrokken was bij de (aan witwashandelingen) voorafgaande diefstal?

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht diefstal brandstof met behulp van een tankpas.

Bewijsklacht diefstal brandstof met behulp van een tankpas.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie medeplegen diefstal meermalen gepleegd is bewezen verklaard, over de bewezenverklaring dat de verdachte brandstof heeft weggenomen die toebehoorde aan IPKD respectievelijk RMC.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring verder onder meer overwogen dat de verdachte en de medeverdachte op 19 november 2018 zijn aangehouden om 15.50 uur – kort nadat zij bij tankstation Texaco aan de Kollenbergweg in Amsterdam hadden getankt met de door de medeverdachte gebruikte Mercedes – op verdenking van frauduleus gebruik van een tankpas. Onder de verdachte is toen een tankpas in beslag genomen die volgens de gegevens op de magnetische strip bleek te horen bij een voertuig dat in gebruik was bij aangever, in dienst bij IPKD. Op camerabeelden is te zien dat op 19 november 2018 om 15.45 uur de verdachten in een Mercedes bij Texaco komen aanrijden, waarna de verdachte tweemaal de (geskimde) tankpas in de betaalterminal invoert en de medeverdachte eerst de tank van de Mercedes en daarna een lege jerrycan vult. Aangever heeft aangifte gedaan namens IPKD en van de door IPKD als frauduleus bestempelde transacties zijn twee overzichten in het geding gebracht.

Het is juist dat, zoals de raadvrouw heeft aangevoerd, een van die twee overzichten betrekking heeft op een ander kenteken dan van het voertuig en dus hoogstwaarschijnlijk op het gebruik van een andere tankpas dan die welke onder de verdachte is aangetroffen – het hof neemt aan dat IPKD in zoverre per abuis onvolledige informatie heeft verschaft – maar dat laat onverlet dat de tankpas waarvan de gegevens behoorden bij de pas van het genoemde voertuig bij de verdachte is aangetroffen kort na de twee op camerabeelden waargenomen tankbeurten.

Het hof neemt daarbij voorts, naast de aangifte van aangever en het IPKD-overzicht ten

aanzien van frauduleuze transacties van 4 t/m 11 november 2018, in aanmerking dat de verdachten ook op 16 november 2018 met de Mercedes van de medeverdachte hebben getankt (en toen tevens twee jerrycans hebben gevuld), dat de verdachte op 19 november 2018 om 13.37 en om 14.25 uur met telkens een andere auto en, naar het zich laat aanzien met andere medeverdachten, telkens twee keer heeft getankt en betaald bij dezelfde Texaco, dat de verdachte in die periode met anderen diverse WhatsApp-gesprekken heeft gevoerd over de brandstof die hij voor die anderen kon regelen en dat er geen enkele aanwijzing is – de verdachte heeft daaromtrent ook niets aangevoerd – dat hij in die periode brandstof betaalde met een andere pas dan bedoelde geskimde pas van IPKD.

De onder de verdachte in beslag genomen Samsung-telefoon is op 16 februari 2018 geactiveerd. Op die telefoon zijn vele WhatsApp-gesprekken aangetroffen tussen de gebruiker van de telefoon en diverse personen die onmiskenbaar betrekking hebben op de verweving/levering van brandstof. Een WhatsAppgesprek op 19 november 2018 met 'betrokkene [1]' – die sinds begin maart 2018 via WhatsApp communiceerden – komt ook voor in de telefoon van de medeverdachte, als een tussen hem en verdachte gevoerd gesprek voorafgaand aan het moment dat zij op camerabeelden worden waargenomen bij de Texaco. Het hof gaat er dan ook van uit dat de medeverdachte vanaf begin maart 2018 met de gebruiker van de telefoon van de verdachte WhatsApp-berichten heeft uitgewisseld, welke gebruiker in de telefoon van de medeverdachte de verdachte als contactnaam heeft. De naam van de verdachte is ook de naam waarmee de medeverdachte in zijn verhoor de verdachte heeft aangeduid. Het dossier behelst geen enkele aanwijzing dat de verdachte aan de WhatsApp-gesprekken pas is gaan deelnemen na eind oktober 2018, als ware hij in de plaats gekomen van 'een ander' die voordien de gesprekspartner van de medeverdachte was. Ook overigens is het hof niet gebleken van duidelijke aanwijzingen dat het berichtenverkeer met de Samsung-telefoon van de verdachte vanaf oktober 2018 wijst op het gebruik door een ander dan vóór oktober 2018. De op geen enkele wijze nader geconcretiseerde stelling van de verdachte dat hij pas vanaf eind oktober 2018 de gebruiker van de Samsung (en bijbehorende simkaart) was, wordt dan ook door het hof gepasseerd.

RMC heeft aangifte gedaan van fraude met 12 tankpassen in de periode van 1 augustus 2017 t/m 30 juni 2018, waaronder een Multi Tank Card die op 20 maart 2018 is geblokkeerd. Op de telefoon van de verdachte is een foto aangetroffen van een geweigerde transactie met diezelfde Multi Tank Card. De verdachte heeft deze foto met drie andere personen gedeeld en daarbij aan deze onderscheiden personen medegedeeld dat hij over zes weken een nieuwe pas zou hebben, dat hij een nieuwe pas aan het regelen was respectievelijk (op 9 april 2018) dat hij inmiddels weer een nieuwe pas had. Verder zijn een aantal met die tankpas verrichte transacties te koppelen aan (tijdstippen van) WhatsApp-gesprekken die de verdachte heeft

gevoerd met anderen over de brandstof die hij kon regelen.

Uit het voorgaande leidt het hof af dat de verdachte zich op grote schaal en op professionele wijze bezighield met het frauduleus gebruik van tankpassen en dat in ieder geval kan worden bewezen dat de verdachte in de periode van 16 februari 2018 tot 20 maart 2018 een geskimde tankpas van RMC heeft gebruikt om brandstof te tanken en dat hij dat in november 2018 meermalen heeft gedaan met een geskimde tankpas van IPKD.

De Hoge Raad overweegt dat het hof vastgesteld heeft dat de verdachte een tankpas op straat heeft gekocht om er geld mee te verdienen en dat hij met mensen de afspraak maakte om voor hen te tanken. Het hof heeft verder vastgesteld dat de gegevens van de betreffende, onder de verdachte in beslag genomen fysieke kaart niet overeenkwamen met de gegevens in de magneetstrip van die kaart. Ook heeft het hof vastgesteld dat de verdachte 'de (geskimde) tankpas' in de betaalterminal invoerde en de pincode invoerde, waarna brandstof werd getankt. De Hoge Raad oordeelt dat het hierop gebaseerde oordeel van het hof dat de weggenomen brandstof toebehoorde aan IPKD respectievelijk RMC, van een onjuiste rechtsopvatting getuigt nu de brandstof telkens werd weggenomen na gebruik door de verdachte van een vervalste – en dus niet een originele, op naam van IPKD respectievelijk RMC gestelde – tankpas. Dat leidt echter niet tot cassatie, gelet op het feit dat uit de bewijsvoering van het hof kan worden afgeleid dat, zoals ook is bewezen verklaard, de door de verdachte en zijn mededader(s) weggenomen brandstof telkens toebehoorde 'aan een ander' dan aan de verdachte en zijn mededader(s), te weten aan de betreffende oliemaatschappijen. Daarom heeft de verdachte geen belang bij cassatie.

J.H.J. Verbaan, maart 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-03-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:386

Zaaknummer: 21/03313

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en T. Kooijmans

Advocaten: M. Berndsén

Wetsartikelen: 310 Sr

RECHTSPRAAK

Bewezenverklaring diefstal van Patek Philippe-horloge met geweld in vereniging.

Bewezenverklaring diefstal van Patek Philippe-horloge met geweld in vereniging.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie medeplegen diefstal met geweld en bedreiging met geweld is bewezen verklaard, over de bewezenverklaring van het ten laste gelegde en dat de bewezenverklaring ten aanzien van het medeplegen niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring verder overwogen dat de rechtbank overwogen heeft dat er geen twijfel bestaat over de vraag of de straatroof is begaan. Ook is voldoende gebleken dat deze door drie personen is gepleegd, namelijk twee straatrovers en een bestuurder van de vluchtauto. Het dossier bevat, in onderlinge samenhang bezien, aanwijzingen dat verdachte betrokken is geweest bij de straatroof als bestuurder van de vluchtauto. Bij de straatroof is immers eenzelfde type auto gebruikt als de vader van verdachte had. Ook is gebleken dat het telefoonnummer van verdachte rondom de straatroof in de omgeving van Amsterdam Zuid uitstraalt. Verder volgt uit het dossier dat in de OVC-gesprekken wordt gesproken over de straatroof en dat een [X] de vluchtauto heeft bestuurd. Deze omstandigheden zijn weliswaar verdacht, maar onvoldoende om vast te kunnen stellen dat verdachte daadwerkelijk betrokken is geweest bij de straatroof.

Uit het dossier is immers niet gebleken dat het kenteken of andere unieke onderscheidende kenmerken van de vluchtauto zijn waargenomen. Achteraf is gereconstrueerd dat het kenteken van de vluchtauto de letters HFS zou moeten hebben, dat is echter niet op de camerabeelden te zien. Op grond daarvan kan niet worden vastgesteld dat de auto van de vader van verdachte daadwerkelijk bij de straatroof is gebruikt, laat staan dat verdachte die auto op dat moment heeft bestuurd. Daarnaast kan op basis van de historische telefoongegevens niet worden vastgesteld dat verdachte zich bij het Apollo Hotel bevond op het moment van de straatroof. Dat zijn telefoonnummer zich de volgende dag in de richting

van België beweegt is ook niet redengevend. Daar kan immers niet uit worden afgeleid dat het gestolen horloge daadwerkelijk door verdachte en de medeverdachte in België is verkocht. Wat betreft de OVC-gesprekken is de rechtbank van oordeel dat voldoende is gebleken dat er gesproken wordt over deze straatroof, nu er specifieke kenmerken van het slachtoffer en de buit worden benoemd. Relevant is echter dat de deelnemers van het gesprek niet verdachte of de medeverdachte betreffen. Dat betekent dat die verklaringen van horen zeggen zijn. Onduidelijk is waar die informatie vandaan komt en of die kennis juist is. Bovendien begeven de verdachten zich in kringen waarin meerdere personen worden verdacht van het plegen van vergelijkbare straatroven van exclusieve horloges. De straatroof zou daarom ook door een ander uit hun omgeving kunnen zijn gepleegd. De rechtbank komt dan ook tot de conclusie dat het dossier onvoldoende overtuigend bewijs bevat, verdachte wordt daarom vrijgesproken van het ten laste gelegde.

Het hof ziet voor de gedachte dat een en ander bij de voorliggende gesprekken aan de orde is geweest echter geen solide aanknopingspunt. Dat laatste geldt ook voor de door de verdediging opgeworpen mogelijkheid dat de gespreksdeelnemers de beroving zelf hebben gepleegd of dat die gesprekken zien op een 'heel ander geval'. Die opgeworpen mogelijkheid wordt bovendien gelogenstraft door de concrete inhoud van die gesprekken. Dat in de gesprekken wordt gesproken over een gouden Patek, terwijl het horloge van het slachtoffer – meer specifiek – van rosé goud was vervaardigd, maakt het voorgaande niet anders: rosé goud is ook goud. Anders dan de raadsman beschouwt het hof de passage, waarin betrokkene [5] op de vraag van betrokkene [2] 'Had hij die Patek om' heeft geantwoord: 'Ja. Hij heeft ruina [straattaal voor 'chaos'], Patek met diamantjes, ruina. Weetje wat de vermogen van die man is?' niet als ontlastend. Aannemelijk is dat [5] – die kennelijk in contact stond met iemand die werkzaam is in het Apollo Hotel en hem het een en ander over het slachtoffer heeft verteld – hier duidelijk maakt dat het slachtoffer een vermogend man is die naast de ontvreemde Patek nog een of meer andere uurwerken (van dat merk) in bezit heeft. Immers, [5] zegt ook: 'Is niks wat ze van hem [hebben] gepakt'. Het door de raadsman voor het voetlicht gebrachte verschil tussen de voornaam van de verdachte en de naam waarover (fonetisch) in het gesprek van 6 februari 2019 wordt gesproken, komt het hof – gelet op de bijna identieke uitspraak van beide namen – als gezocht voor, terwijl in het gesprek van 8 februari 2019 – anders dan de raadsman veronderstelt – letterlijk over een 'naam' wordt gesproken. Dat, zoals is aangevoerd, de gespreksdeelnemers meer dan één persoon met de voornaam [verdachte] kennen, is niet onaannemelijk, maar dat laat onverlet dat uit genoemd gesprek van 11 februari 2019 volgt dat [2] en betrokkene [3] in ieder geval de verdachte kennen. Uit de omstandigheid dat [5] op de terechtzitting in hoger beroep in aanwezigheid van de verdachte heeft medegedeeld dat hij 'behalve de advocaat-generaal niemand kent' kan, anders dan de raadsman meent, niet op overtuigende wijze worden afgeleid dat [5] de verdachte niet kent.

Hetgeen in de voornoemde passages uit in de VW Polo afgeluisterde en opgenomen gesprekken is besproken en de daaruit door het hof getrokken conclusies vinden steun in en passen bij andere onderzoeksresultaten. Tot slot is het hof met de advocaat-generaal en anders dan de raadsman van oordeel dat de verdachte bij de beroving nauw en bewust heeft samengewerkt met zijn mededaders en dat zijn bijdrage daaraan een wezenlijke is geweest, zodat hij als medepleger moet worden aangemerkt. Uit de omstandigheid dat het moment, waarop de verdachte de stationwagen voor het hotel midden op de weg tot stilstand bracht, precies samenviel met het moment dat zijn twee kompanen de weg oprenden en mitsdien onmiddellijk konden instappen, leidt het hof af dat is gehandeld overeenkomstig een tevoren gesmeed plan. Doordat de verdachte op het juiste moment met de vluchtauto klaarstond, konden de twee mannen die het slachtoffer feitelijk hebben beroofd, ontkomen en kon de buit worden veiliggesteld. Verder neemt het hof in aanmerking dat de verdachte kennelijk degene is geweest is die de stationwagen voor de beroving ter beschikking heeft gesteld (en heeft bestuurd) en dat de verwachte opbrengst gelijkelijk tussen hem en zijn mededaders zou worden verdeeld.

De Hoge Raad overweegt ten aanzien van de eerste klacht dat vooropgesteld moet worden dat de rechter die over de feiten oordeelt, beslist wat hij van het beschikbare bewijsmateriaal betrouwbaar en bruikbaar vindt en aan welk bewijsmateriaal hij geen waarde toekent. De feitenrechter hoeft deze beslissingen over de selectie en waardering van het bewijsmateriaal niet te motiveren, behalve in bijzondere gevallen. Bij de beoordeling van het beschikbare bewijsmateriaal kan de feitenrechter betekenis toekennen aan onder meer de onderlinge samenhang van dit bewijsmateriaal en de mate waarin bewijsmateriaal steun vindt in ander bewijsmateriaal. In cassatie kan de Hoge Raad onderzoeken of de conclusies van feitelijke aard, die de feitenrechter heeft getrokken uit de feiten en omstandigheden die in de bewijsmiddelen zijn vastgesteld, begrijpelijk zijn.

De klacht klaagt in de eerste deelklacht dat de bewijsvoering niet toereikend is voor de bewezenverklaring. Verder wordt in de tweede deelklacht geklaagd dat het hof niet is ingegaan op het met de bewezenverklaring, maar niet met de bewijsvoering onverenigbare verweer ten aanzien van de identiteit van een in de OVC-gesprekken (de heimelijk opgenomen gesprekken) genoemde persoon. Ten slotte klaagt de derde deelklacht dat de bewezenverklaring, mede in het licht van een door de verdediging gevoerd verweer over de betekenis van de OVC-gesprekken, de vluchtauto en de peilgegevens van de telefoons van de verdachte en de medeverdachte, niet toereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad oordeelt dat de klacht in alle onderdelen faalt. De redenen daarvoor staan vermeld in ECLI:NL:PHR:2023:299 onder 3.2 tot en met 3.13.

Ten aanzien van laatstgenoemde klacht overweegt de Hoge Raad dat het onder meer in ECLI:NL:HR:2016:1316 enige algemene beschouwingen over het medeplegen heeft gegeven. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is alleen gerechtvaardigd als de bewezen verklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is. Een en ander brengt mee dat wanneer het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht, op de rechter de taak rust om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

De Hoge Raad oordeelt dat de klacht faalt voor zover die klaagt dat het hof aan de inhoud van een OVC-gesprek dat voor het bewijs is gebruikt, een wezenlijk andere betekenis heeft gegeven dan daaraan is bedoeld te geven. De redenen daarvoor staan vermeld in ECLI:NL:PHR:2023:299 onder 4.3 tot en met 4.5.

De Hoge Raad oordeelt dat de klacht ook niet tot cassatie kan leiden voor zover het klaagt over de bewijsvoering van het medeplegen. De Hoge Raad oordeelt dat het hof heeft vastgesteld dat de verdachte degene is geweest die de auto voor de beroving ter beschikking heeft gesteld en heeft bestuurd, zijn mededaders heeft afgezet bij het hotel en daarna de auto midden op de weg tot stilstand heeft gebracht, precies op het moment dat zijn mededaders na de beroving van het slachtoffer de weg oprenden, zodat zij direct konden instappen en de buit kon worden veiliggesteld. Hieruit heeft het hof afgeleid dat is gehandeld overeenkomstig een tevoren gesmeed plan. Verder heeft het hof op grond van de OVC-gesprekken vastgesteld dat de verwachte opbrengst van de beroving gelijkelijk over de verdachte en mededaders zou worden verdeeld. Het hof heeft op basis van deze vaststellingen geoordeeld dat de verdachte bij de beroving bewust en nauw heeft samengewerkt met zijn mededaders. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

J.H.J. Verbaan, maart 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-03-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:394

Zaaknummer: 21/04918

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J. Kuiper

Wetsartikelen: 312 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht medeplegen. Kan medeplegen uit bewijsvoering worden afgeleid, nu daaruit alleen volgt dat verdachte betrokken was bij de (aan witwashandelingen) voorafgaande diefstal?

Bewijsklacht medeplegen. Kan medeplegen uit bewijsvoering worden afgeleid, nu daaruit alleen volgt dat verdachte betrokken was bij de (aan witwashandelingen) voorafgaande diefstal?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring onder 1 ten aanzien van het medeplegen niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid. Het voert daartoe aan dat uit de bewijsvoering alleen kan volgen dat de verdachte was betrokken bij de – aan de in de bewezenverklaring bedoelde witwashandelingen – voorafgaande diefstal.

In onder meer zijn arrest van 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1316, heeft de Hoge Raad enige algemene beschouwingen over het medeplegen gegeven. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is alleen gerechtvaardigd als de bewezen verklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

De bijdrage van de medepleger zal in de regel worden geleverd tijdens het begaan van het strafbare feit in de vorm van een gezamenlijke uitvoering van het feit. Maar de bijdrage kan ook zijn geleverd in de vorm van verscheidene gedragingen voor en/of tijdens en/of na het strafbare feit. Ook is niet uitgesloten dat de bijdrage in hoofdzaak vóór het strafbare feit is geleverd. Zeker in dergelijke, in zekere zin afwijkende of bijzondere, situaties dient in de bewijsvoering aandacht te worden besteed aan de vraag of wel zo bewust en nauw is

samengewerkt bij het strafbare feit dat van medeplegen kan worden gesproken, in het bijzonder dat en waarom de bijdrage van de verdachte van voldoende gewicht is geweest.

De vaststellingen van het hof houden over de frauduleuze handelswijze in dat computers van derden door middel van 'spammails' werden geïnfecteerd met 'TorRAT-malware'. Deze malware manipuleerde online betaalopdrachten van die derden zodanig dat het geldbedrag niet werd overgemaakt naar de beoogde ontvanger maar naar een bankrekening van een 'moneymule', welke gang van zaken door het hof als 'diefstal' is beschouwd. Het hof heeft onder 1 bewezen verklaard dat deze ontvreemde geldbedragen vervolgens – kort gezegd – telkens zijn witgewassen door de herkomst daarvan te verhullen, waartoe die geldbedragen van de bankrekeningen van de 'moneymules' zijn overgeboekt naar andere bankrekeningen en/of contant zijn opgenomen en/of die banktegoeden en contante geldbedragen zijn omgezet in bitcoins. Het hof heeft verder vastgesteld dat de verdachte 'beheerder' was van de TorRAT-malware en de C&C-server, in welke hoedanigheid de verdachte verantwoordelijk was voor de inhoud van de configuratiebestanden waarmee de malware op de geïnfecteerde computers werd voorzien van de bankgegevens van de verschillende 'moneymules' en hij ook het initiatief nam deze configuratiebestanden telkens te vernieuwen.

Het hof heeft overwogen dat de samenwerking van de verdachte en zijn medeverdachten hieruit bestond dat zij ieder taken hebben verricht waardoor de TorRAT-fraude mogelijk werd. Enerzijds was daarvoor volgens het hof de – zoals hiervoor weergegeven: door de verdachte beheerde – techniek nodig, anderzijds was het de beschikbaarheid van voldoende en tijdig inzetbare 'moneymules' die het mogelijk maakte om gelden daadwerkelijk te ontvreemden, waarbij de verdachte ervoor zorgde dat de gegevens van de 'moneymules' werden opgenomen in de configuratiebestanden, zodat deze vervolgens konden dienen als betalingsadres voor het ontvreemde geld. Het bewezen verklaarde (gewoonte)witwassen was daarbij volgens het hof een onlosmakelijk onderdeel van de fraude waarop het samenwerkingsverband van de verdachten was gericht, omdat de banken de transacties zouden kunnen blokkeren en de gelden zouden kunnen terughalen als deze te lang op de bankrekening van de 'moneymule' zouden blijven staan, wat de banken in deze zaak ook veelvuldig hebben kunnen doen. Dat de daadwerkelijke transacties met de op de bankrekening van de 'moneymules' ontvangen geldbedragen werden verricht door andere, ook tot voornoemd samenwerkingsverband behorende verdachten, neemt niet weg dat het hof kon oordelen dat ook de bijdrage die de verdachte aan de op deze fraude gerichte samenwerking heeft geleverd van voldoende gewicht was om als medeplegen van het witwassen van de aan de 'moneymules' overgeboekte gelden te worden aangemerkt. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

De klacht van het cassatiemiddel is tevergeefs voorgesteld. De Hoge Raad verwerpt het

beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-03-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:321

Zaaknummer: 21/01600

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: M. Bernds en Th.O.M. Dieben en A.L. de Vogel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verontschuldigbare termijnoverschrijding omdat verdachte kort vóór zitting in eerste aanleg in Frankrijk in hechtenis is genomen?

Verontschuldigbare termijnoverschrijding omdat verdachte kort vóór zitting in eerste aanleg in Frankrijk in hechtenis is genomen?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte niet-ontvankelijk is in het hoger beroep.

De wet bepaalt in welke gevallen tegen een rechterlijke uitspraak een rechtsmiddel kan worden ingesteld en binnen welke termijn dit kan geschieden; die termijnen zijn van openbare orde. Overschrijding van de termijn voor hoger beroep door de verdachte, zoals in dit geval, betekent in de regel dat deze niet in dat hoger beroep kan worden ontvangen. Dit gevolg kan daaraan uitsluitend dan niet worden verbonden, als sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden die de overschrijding van de termijn verontschuldigbaar doen zijn (vgl. HR 6 januari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8587). Als duidelijk en gemotiveerd het verweer is gevoerd dat een termijn voor het instellen van een rechtsmiddel verontschuldigbaar is overschreden, moet de rechter bij verwerping daarvan uitdrukkelijk de redenen van die beslissing geven (vgl. HR 22 mei 2005, ECLI:NL:HR:2005:AR3700).

Het hof heeft geoordeeld dat 'niet is gebleken van een verschoonbare overschrijding' van de termijn voor het instellen van hoger beroep. Dat oordeel is, in het licht van wat hiervoor is vooropgesteld, niet toereikend gemotiveerd nu het hof niet in zijn overwegingen heeft betrokken wat door de raadsman van de verdachte is aangevoerd. De klacht is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-03-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:341

Zaaknummer: 21/03137

Rechters: J. de Hullu, A.E.M. Röttgering en T. Kooijmans

Advocaten: M.G. Cantarella en J.G.W.M. Lut

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kan de gevorderde schade worden aangemerkt als rechtstreekse schade?

Kan de gevorderde schade worden aangemerkt als rechtstreekse schade?

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vorderingen van de benadeelde partijen Coöperatieve Rabobank U.A. (hierna: Rabobank) en ING Bank Nederland N.V. (hierna: ING). Het voert daartoe aan dat het hof de gevorderde schade ten onrechte heeft aangemerkt als rechtstreekse schade als bedoeld in artikel 361 lid 2 aanhef en onder b Sv.

Een benadeelde partij kan in het strafproces vergoeding vorderen van de schade die zij door een strafbaar feit heeft geleden als voldoende verband bestaat tussen het bewezen verklaarde handelen van de verdachte en de schade om te kunnen aannemen dat de benadeelde partij door dit handelen rechtstreeks schade heeft geleden. Voor de beantwoording van de vraag of zo'n verband bestaat, zijn de concrete omstandigheden van het geval bepalend. Voor het aannemen van zodanig verband is niet vereist dat de benadeelde partij is getroffen in een belang dat door de overtreden strafbepaling rechtstreeks wordt beschermd. (Vgl. HR 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793, r.o. 2.3.1.)

Bovendien geldt dat voor vergoeding aan de benadeelde partij overeenkomstig de regels van het materiële burgerlijk recht slechts in aanmerking komt de schade die de benadeelde partij heeft geleden als gevolg van de onrechtmatige gedragingen van de verdachte, voor zover deze schade op de voet van artikel 6:98 BW aan de verdachte kan worden toegerekend. (Vgl. HR 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793, r.o. 2.4.1.)

Het hof heeft geoordeeld dat de benadeelde partijen Rabobank en ING hebben aangetoond dat zij tot de toegewezen geldbedragen schade hebben geleden, bestaande uit de vergoeding door die banken van de geldbedragen die zijn onttrokken van hun rekeninghouders. Dat oordeel is, ook in het licht van wat de raadsman heeft aangevoerd, toereikend gemotiveerd. Het oordeel van het hof dat tussen het onder 1 bewezen verklaarde gewoontewitwassen van de verdachte en de schade van die banken voldoende verband bestaat om te kunnen aannemen dat de benadeelde partijen door dit handelen rechtstreeks schade hebben geleden,

getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof heeft vastgesteld dat de geldbedragen zijn weggenomen doordat betaalopdrachten van rekeninghouders in de online bankieromgeving van de banken door malware werden gemanipuleerd en het bewezen verklaarde gewoontewitwassen met betrekking tot die geldbedragen is gepleegd (mede) om die geldbedragen buiten het bereik van de benadeelde partijen te brengen.

Het cassatiemiddel faalt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-03-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:322

Zaaknummer: 21/01639

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: M. Bernds en Th.O.M. Dieben en A.L. de Vogel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Meewegen niet ten laste gelegde feiten in strafmaat.

Meewegen niet ten laste gelegde feiten in strafmaat.

Het cassatiemiddel klaagt over de strafmotivering.

Bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevindt zich een de verdachte betreffend Uittreksel Justitiële Documentatie van 11 februari 2021. Dat uittreksel houdt, voor zover van belang, onder het kopje '(On)herroepelijke zaken betreffende misdrijven met lopende proeftijd' in dat tegen de verdachte een zaak betreffende 'huiselijk geweld' gepleegd op 16 september 2014 te [plaats] voorwaardelijk is geseponeerd op 19 februari 2015 en een zaak betreffende een mishandeling gepleegd op 15 december 2012 te [plaats] voorwaardelijk is geseponeerd op 16 december 2012.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel moet het volgende worden vooropgesteld. De rechter mag bij de strafoplegging rekening houden met een niet ten laste gelegd feit, onder meer als de verdachte voor dit feit onherroepelijk is veroordeeld en dit feit wordt vermeld ter nadere uitwerking van de persoonlijke omstandigheden van de verdachte (vgl. HR 26 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM9968). Daarbij wordt, mede gelet op artikel 78b Sr, met een onherroepelijke veroordeling gelijkgesteld een onherroepelijke strafbeschikking.

Als in zulke gevallen het vermelden van een niet ten laste gelegd – al dan niet soortgelijk – feit aanleiding geeft tot strafverzwaring, moet de veroordeling of de strafbeschikking ter zake van dat feit in beginsel onherroepelijk zijn op het moment dat deze in het vonnis of het arrest bij de strafoplegging in aanmerking wordt genomen. Maar als met de vermelding van het niet ten laste gelegde feit bij de strafoplegging in het bijzonder gewicht wordt toegekend aan de omstandigheid dat de verdachte ondanks een eerdere veroordeling of een eerdere strafbeschikking zich opnieuw schuldig heeft gemaakt aan zo'n strafbaar feit – bijvoorbeeld doordat in de strafmotivering wordt vermeld dat die veroordeling of die strafbeschikking de verdachte er niet van heeft weerhouden opnieuw zo'n strafbaar feit te begaan – moet de veroordeling of de strafbeschikking ter zake van dat niet ten laste gelegde feit al onherroepelijk zijn ten tijde van het begaan van het feit waarop de strafoplegging betrekking heeft.

Als de rechter in verband met de strafoplegging melding maakt van een niet ten laste gelegd feit mag ervan worden uitgegaan dat die omstandigheid in strafverzwarende zin is betrokken in de strafoplegging. Dit kan anders zijn als uit de strafmotivering blijkt dat de vermelding van een niet ten laste gelegd feit niet tot strafverzwaring aanleiding heeft gegeven, bijvoorbeeld omdat die vermelding is opgenomen naar aanleiding van wat door de verdediging over de persoonlijke omstandigheden van de verdachte, waaronder begrepen de justitiële documentatie, is aangevoerd. (Vgl. HR 19 september 2017, ECLI:NL:HR:2017:2391.)

Het hof heeft in de strafmotivering overwogen dat het wat betreft de persoon van de verdachte heeft gelet op het Uittreksel Justitiële Documentatie van 11 februari 2021, waaruit blijkt dat twee (huiselijk) geweldzaken tegen de verdachte in 2012 en 2015 voorwaardelijk zijn geseponeerd. Gelet op wat hiervoor is overwogen, is het cassatiemiddel in zoverre terecht voorgesteld. Deze omstandigheid is in het geheel van de strafmotivering echter van zodanig ondergeschikt belang dat de gegrondheid van deze klacht wegens gebrek aan belang niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-03-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:339

Zaaknummer: 21/01515

Rechters: J. de Hullu, A.E.M. Röttgering en C. Caminada

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Is vernieling van een al beschadigde ruit mogelijk?

Is vernieling van een al beschadigde ruit mogelijk?

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van de ten laste gelegde vernieling en/of beschadiging.

Voor zover het cassatiemiddel berust op de opvatting dat een goed dat al vernield of beschadigd is, nooit zodanig verder kan worden vernield of beschadigd dat dit handelen als vernielen of beschadigen in de zin van artikel 350 lid 1 Sr kan worden aangemerkt, faalt het omdat die opvatting onjuist is.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-03-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:343

Zaaknummer: 21/04316

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en C.N. Dalebout

Advocaten: D.W.H.M. Wolters en S.W. Kuijpers

Wetsartikelen: 350 Sr